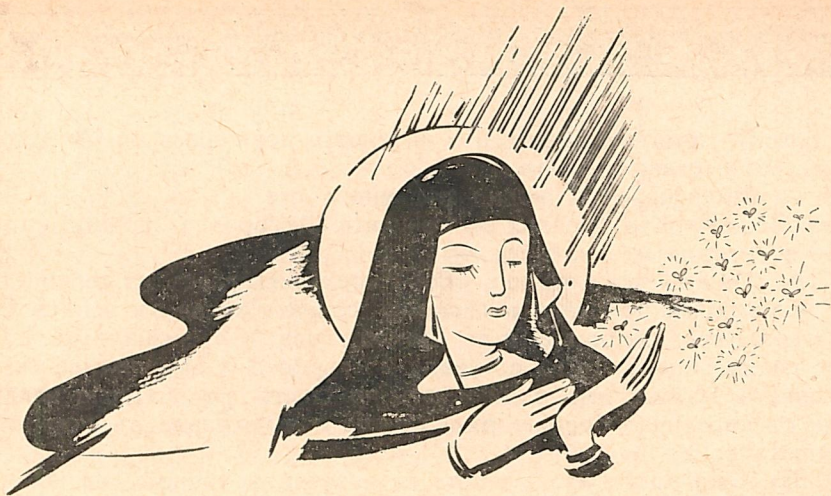

СВѢТУЛКИ

Имало едно хубаво момиченце. То било послушно и съ много добро сърдце. На миловидното му мургаво лице блестяли засмѣно две черни очи като две слънца. Казвало се Свѣтличка.

През единъ лѣтенъ день, по жетва, то отишло съ родителитѣ си на полето. Събирало пожнатото жито на ржкойки, а баща му ги вързвалъ на снопе. Ходило съ стомната за вода и я поднасяло на жетвари и жетварки да разквасватъ устата си. Люлѣяло малкото си братче, когато проплаквало въ вързаната отъ кичестата круша люлка. Безъ работа не оставало ни за мигъ.

По обѣдъ жетваритѣ се нахранили и легнали да си починатъ. Таманъ се готвило да си полегне и момиченцето, майка му казала:

— Тази сутринъ похлупихъ пиленцата подъ коша, та да не рови квачката изъ градината и да не ги отвличатъ грабливи птици. Забравила съмъ да имъ сложа паничка съ вода. Ще измратъ въ тази жега отъ жажда.

— Мамичко, азъ ще се затека до село да имъ налѣя водица, — изчуруликало момичето съ звънливото си гласче.

Майката погледнала слънцето. То прехвърляло вече пладне и се наклонявало къмъ западъ. Надъ полето трептѣла мариня.

— Сега е най-голѣмата горещина, а селото не е близо, — казала тя. — Да отидешъ и да се върнешъ, ще се изморишъ много. Почакай да нажена по слога трева, че да я занесешъ на теленцето. После ще дадешъ вода на пиленцата и нѣма да се връщашъ. Като падне сѣнка въ градината, оплѣви бурена въ нѣкоя отъ лѣхитѣ, които съмъ насадила съ лукъ. Къмъ залѣзъ слънце наклади огъня, напълни едно котле съ вода и го сложи да се сгрѣе, та, като си дойда, да мѣся и сготвя.

— Всичко ще направя, както казвашъ, мамичко, — плѣснало момиченцето радостно съ ржце и подскочило на кракъ.

Майка му наженала сочна трева, а то я събрало и задѣнало съ своето малко цедило.